

Ændringsforslaget under Nr. 22 af Sundhedsministeren, tiltraadt af Mindretallet, er stillet efter indtrængende Henstilling af Invalideforsikringsretten, der mener, at den i Lovforslaget foreslaaede Indskrænkning af Rettens Medlemstal vil være i høj Grad uheldig.

Et *Mindretal* (Borgbjerg, Jørgensen, Helga Larsen, Gerhard Nielsen, Weygaard og Wilmann) maa bestemt modsætte sig, at Invaliderenten nedsættes for dem, der nyder Rente i Henhold til den gældende Lovs Forsikringsbestemmelser, saavel som for dem, der for Tiden er forsikrede, og som derfor har en berettiget Forventning om denne Rente i dens hidtidige Størrelse. Men heller ikke for fremtidige Rentenydere kan Mindretallet gaa med til en Nedskæring og henviser i saa Henseende til den af Folketingets Udvalg den 1. Marts 1921 afgivne enstemmige Betænkning, hvori det hedder: „Selv med et Prisniveau omtrent som i 1914 vilde en Invaliderente af 800 Kr. ikke efter Udvalgets Mening kunne betegnes som urimelig høj.“

Mindretallet billiger den Ændring i Administrationen, der er foreslaaet af Ministeren i Henhold til Administrationskommissionens Indstilling, med den Underændring, som Ministeren foreslaar under Nr. 22 til § 12, samt tiltræder det under Nr. 40 af Udvalget stillede og af Ministeren tiltraadte Forslag om Arbejde eller Stillinger for Invaliderne. Men om en Indskrænkning af Lovforslaget hertil eller til andre Revisionsbestemmelser af ikke-principiel Art har Udvalgets Flertal ikke villet forhandle. Nærværende Mindretal erkender, at Invaliderenteloven af 1921 trænger til Revision, men denne bør ikke forringe Invalidernes Kaar og bør ske i organisk Sammenhæng med hele den sociale Lovgivning, særlig Aldersrenteloven. I saa Henseende henvises til det Kommissorium, hvorved Socialministeren i det forrige Ministerium nedsatte Socialkommissionen efter enstemmig Henstilling fra Administrationskommissionen.

Mindretallet anbefaler ud fra denne sin principielle Opfattelse at stemme imod Lovforslaget.

Et *andet Mindretal* (Carlsen-Skiødt, Johannes Lou og C. J. F. Sven) finder efter en nøje Prøvelse af alle i Betragtning kommende Momenter, at de i Lovforslaget foreslaaede Ændringer i Invalideforsikringsloven ogsaa ud fra et formelt juridisk Synspunkt er berettigede. Denne Mindretallets Anskuelse er blevet bestyrket ved de fra forskellige juridiske Autoriteter fremkomne utvetydige Udtalelser.

Mindretallet skal i øvrigt ikke ved denne Lejlighed komme ind paa de i modsat Retning fremsatte Betæneligheder, men kun fremhæve, at efter Mindretallets Formening har Hensigten med den nugældende Lov ikke været at skabe en almindelig Forsikringskontrakt mellem Staten og de af Loven omfattede Personer. Formaalet har været at yde en Hjælp til Selvhjælp, og denne Linie er fastholdt og udbygget i de af Mindretallet stillede eller tiltraadte Ændringsforslag.

Hvad angaar Realiteterne i Lovforslaget, maa Mindretallet fastholde, at den nugældende Rente af 800 Kr. ikke bør nedsættes for saadanne Personer, der som blinde eller paa anden Maade er saa hjælpeløse, at de trænger til varigt Ophold paa Hospitaler, Sanatorier eller Stiftelser; eller i deres Hjem eller hos Slægtninge er saa hjælpeløse, at de her kræver vedvarende Pleje og Pasning (se Ændringsforslag Nr. 7).

Da en saadan Ordning vil nødvendig-gøre et større Udgiftsbeløb end det i Lovforslaget forudsatte, stiller Mindretallet Ændringsforslag Nr. 11. Paa den anden Side erkendes det paa Grundlag af Aarsagerne til de nuværende Rentenyderes Invaliditet, at denne i saare ringe Grad skyldes Erhvervs sygdom, saaledes at man ikke kan paalægge Arbejdsgiverne Særbidrag til denne Samfundssags Løsning, hvorfor der stilles Ændringsforslagene Nr. 13, 18, 20 og 21.

Gennem Ændringsforslag Nr. 40 tilsigter Mindretallet at give sit Bidrag til,